

η ΦΩΝΗ του ΛΑΟΥ

αγωνιστική εθνικοδοσιαστική επιθεωρήσις

ΤΕΥΧΟΣ 7

ΜΑΡΤΙΟΣ 1982

ΑΡΧ. 20

—Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

—Η ΗΘΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

—ΓΚΟΜΠΙΝΩ

1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

П Е Р І Е Х О М Е Н А

ἘΠΕΤΕΛΟΣ

In APRIL 1955

σελ. 3

παρουσίασι

Ο ΠΡΟΜΠΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΘΥΛΩΝ

σελ. 5

ἀνάλυσις

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

σελ. 10

H HΘIKH TΣ2N APIΘMS2N

σελ. 13

βιβλίο

NEES EKAΘΣΕΙΣ

σελ. 17

ποίησι

DECEBAL CATRE POPOR

σελ. 18

Τό κείμενο τοῦ MICHEL LELOUP
"Κατηγορῶ τόν Σιωνισμό" , γιά
τεχνικούς λόγους θά δημοσιευθῇ
στό ἐπόμενο τεῦχος.

1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

του ανταποκριτού μας

Είκοσιεπτά χρόνια έχουν περάσει από το πρωταπριλιάτικο έγκεινό ξημέρωμα του 1955. Ο Κυπριακός λαός ξυπνούσε από τις έρηξεις των βομβών των παλληκαριών της Ε.Ο.Κ.Α.

Η Κύπρος αποδύεται σ' έναν τιτάνιο αγώνα έμπνευστής του οποίου είναι ο Θρύλος ΔΙΓΕΝΗΣ, ο οποίος για τέσσερα χρόνια διηύθυνε την αθάνατη Ε.Ο.Κ.Α. (Έθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών) και έξευτέλισε τις δυνάμεις του καταιγίτου.

Μέ 34 πιστόλια και 664 φυσίγγια, μέ τέσσερα αυτόματα και 4600 φυσίγγια των 9 χιλιοστών, μέ 350 κιλά δυναμίτιδος, 1100 μέτρα βραδυκαύστου σχοινίου, 700 καψύλια βροντώδους ύδραργύρου, 300 χειροβομβίδες, 100 νάρκες και 300 λίβρες έρημητινής ύλης -πολεμοφοδια έλάχιστα σέ σχέσι μέ αυτά του έχθρου- αλλά μέ ένθουσιασμό απερίγραπτο, πίστι και αύταπάρνησι, ρίχνεται ο Κυπριακός Έλληνισμός τήν 1η Απριλίου 1955, στήν άνιση μάχη για τήν Έλευθερία και τήν Ένωσι.

Οι πρώτες ένέργειες της ΕΟΚΑ στέφονται από έπιτυχίες. Όλοι έπιδιώκουν νά αγωνιστούν υπό τήν σημαία της ΕΟΚΑ για τόν αγώνα της Έλευθερίας έναντίον της τυραννίας τόν αγώνα της τιμής και του καθήκοντος.

Τήν ώρα όμως πού οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ πέθαιναν στις άγχόνες, τήν ώρα πού οι αγωνιστές της Ε.Ο.Κ.Α. στήνονταν στόν τοίχο, ή κρύβονταν

στις υπόγειες κρύπτες και στά σπήλαια των βουνών για νά γλυτώσουν από τά χέρια των Άγγλων, κάποιοι άλλοι έγραφαν τήν δική τους ιστορία τήν ιστορία της προδοσίας. Και αυτοί δέν είναι άλλοι από τούς άπάτριδες κομμουνιστές του ΑΚΕΛ.

Μόλις άκούστηκαν οι ένκωφαντινές έρηξεις στο γλυνοχάραμα της 1ης Απριλίου, ο τότε δήμαρχος της Λάρνακας Γ. Χριστοδοουλίδης μέλος του Πολιτικού Γραφείου του ΑΚΕΛ, γονάτισε μπροστά στόν Άγγλο Διοικητή, για νά δηλώση ότι "τό ΑΚΕΛ άντετίθεται στή βία" και νά ζητήσει συγγνώμη για τήν ήρωική πράξι των συμπατριωτών του νά άνατινάξουν τήν σημαία πού πριν λίγο άνέβηκε.

Παράλληλα, τό κομμουνιστικό ΑΚΕΛ κυκλοφορούσε φυλλάδια, στα όποια άποκαλούσε τούς αγωνιστές της Έλευθερίας σαν "Τραμπούκους, Ψευδοδιγενήδες, Βαρελότους, Δυναμιτιστές, Τυχοδιώκτες, Βομβιστές" κ.λπ.

Και σαν άποκορύφωμα των προδοτικών ένεργειών, ο Ζαχαριάδης από τόν συμμορίτικο ραδιοστάθμο πού βρισκόταν έντός Ελλάδος, άποκαλύπτει στις 24 Απριλίου 1955 σέ όμιλία του, για πρώτη φορά στους Άγγλους, τήν ταυτότητα του Διγενή, αναφέροντας ότι πρόκειται για τόν άρχιχίτη Γεώργιο Γρίβα.

Οι προδοτικές πράξεις του ΑΚΕΛ συνεχίζονται μέχρι τό τέλος του αγώνα, σχηματίζοντας έναν τεράστιο σωρό πού προκαλεί δυσωδία

καί ἀηδίας, πού γιά νά ἀναφερθοῦν ὅλα θά πρέπει νά γραφοῦν πολλοί τόμοι γιά νά τίς περιηλίσουν.

Παράλληλα μέ τά ἀδελφοντόνα βέλη τοῦ ΑΚΕΛ, ὁ Στρατάρχης Χάρντιγκ ἀναλαμβάνει τίς στρατιωτικές ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ.

Στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀνεγείρονται (Πύλας, Μάμμαρι, Κόκκινωτο, Μιθιάς κ.τ.λ.), ἀνακαινίζονται οἱ φυλακές, ἐπιβάλλονται κατ' οἶκον περιορισμοί, εἰδικοί ἐπίλεκτοι βασανίζονται καί ἡ περιβόητος Ἰντέλλιτζενς Σέρβις καλοῦνται στήν Ἀύπρο. Κατακαίονται δάση καί ἀνασηκπτονται κοιμητήρια.

Οἱ Ἱερολοχίτες ὅμως τῆς ΕΟΚΑ δέν τρομάζουν καί γράφουν χρυσές σελίδες δόξας καί ἡρωισμού στόν ἀγῶνα γιά τήν ἑνωσι τῆς Κύπρου μέ τήν μητέρα Ἑλλάδα.

Τέλειο σύστημα στρατιωτικῆς δράσεως ἐφαρμόζει ὁ Γεώργιος Γρίβας-Διγενῆς. Τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα, πλήρη στρατιωτῶν, πέφτουν σέ ἐνέδρες. Καλῶς φρουρούμενοι στρατιωτικοί στόχοι ἀνατινάζονται. Ἀδόμη καί στό προσκέφαλο τοῦ κυβερνήτη Χάρντιγκ, τίθεται ὠρολογιακή βόμβα.

Οἱ Ἀγγλοι, ἀδυνατοῦντες νά συντρίβουν τοὺς γενναίους μαχητές τῆς ΕΟΚΑ, ἐντείνουν τά τρομοκρατικά μέτρα. Ὁδηγοῦνται στήν ἀγχόνη πολλὰ παλληκάρια τῆς Κύπρου. Πρῶτοι ἔθνομάρτυρες αἱ Καραολῆς καί Δημητρίου. Κουτσόφτας, Παναγίδης, Ζάκος, Πατάτσος, Μαυρομάτης καί Παλληκαρίδης τοὺς ἀκολούθουν. Δίνουν κι αὐτοί τή ζωή τους στό βωμό τῆς Ἐλευθερίας.

Ὅταν ὁ κυβερνήτης καλεῖ τόν Ἀρχηγό Διγενῆ νά παραδοθῇ μέ τά παλληκάρια του, αὐτός τοὺς ἀπαντᾷ ὡς νέος Λεωνίδα: "ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ. Οἱ ἀγωνισταί τῆς Ἐλευθερίας δέν πα-

ραδίδονται. Νικοῦν ἢ πεθαίνουν."

Πολλοί ἀγωνισταί δημιουργοῦν τόπους θυσιῶν, γίνονται ὁλοκαυτώματα καί τώρα τόποι προσκυνήματος.

Ὁ Γρηγόρης Αὔξεντίου, ὁ ὑπαρχηγός τῆς ΕΟΚΑ πυρπολεῖται στό κρησφύγετό του στόν Μαχαιρά.

Ὁ Κυριάκος Μάτσης ἀνατινάζεται ἀπό τοὺς Ἀγγλους στό κρησφύγετό του στό Δίλωμο.

Οἱ τέσσερεις ἀγωνισταί Φώτης Πίττας, Χρήστος Σαμάρας, Ἀνδρέας Κάρνος καί Ἡλίας Παπακυριακοῦ, πέφτουν μαχόμενοι στόν ἀχυρῶνα τοῦ Λιοπετρίου, στό νέο Χάνι τῆς Γραβιάς.

Οἱ ἥρωες τοῦ εἰκοσιένα ξαναζοῦν, ἐνσαρκωμένοι ἀπό τοὺς ἡρωϊκῶς πεσόντες Ἄρηο Δράκο, Στυλιανό Λένα, Χαράλαμπο Μοῦσανο, Σάββα Ροτσιδῆ, Μοδέστο Παντελῆ καί τόσους ἄλλους.

Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἡράτησε ὁ ἀγῶνας. Τέσσερα χρόνια μέσα στά ὁποῖα ὁ Ἑλληνικός-Κύπριος λαός χωρίς νά λυγίσῃ, χωρίς νά λιποψυχίσῃ, ἔφθασε στό τέλος.

Ἐνα τέλος ὅμως, πρὶν νάθε τί ἄλλο παρά τέλος ἦταν, ἀφοῦ τό τέρας πού λέγεται "Συμφωνίες τῆς Ζυρίχης" κατεπρόδωσε τόν ἱερό σκοπό τοῦ ἀγῶνος, κατεπρόδωσε τό αἷμα καί τίς θυσίες τῶν ἡρώων μας, τό ἴδιο τό ἔθνος.

Ἐνῶπιόν μας θά παρελαύνουν ἔσσει οἱ μορφές τῶν ἀθανάτων ἡρώων καί ἡ σεπτή μορφή τοῦ Ἀρχηγοῦ Διγενῆ καί θά μᾶς θυμίζουν ὅτι ἡ ἐπανάστασι πού ἀρχισε τήν 1η Ἀπριλίου 1955 δέν τελείωσε.

Ὁ ἀγῶν γιά τήν ἑνωσὶ τῆς ΚΥΠΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ἙΛΛΑΔΑ συνεχίζεται.

Ἀνδρέας Λοῦζου

Ἐάν ἡ Κύπρος μέλνῃ ἀνεξάρτητον Κράτος καί δέν ἐνωθῇ μέτᾳ τῆς Ἑλλάδος, διοικεῖται δέ καθ' ὅν τρόπον διοικεῖται σήμερον, τό πεπρωμένον τῆς εἶναι γραμμένον: Τουρκοποίησις ἢ Σοβιετοποίησις.

Στρατηγός Γεώργιος Γρίβας
Διάγγελμα 4.8.1973

Ο ΓΚΟΜΠΙΝΩ καὶ τὸ δοκίμιο περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν

ὑπὸ Π Ε Ν Θ Ε Ω Σ

Δέν εἶμαι ἐγκληματίας ὅπως δέν εἶναι ἐγκληματίας ὁ γιατρός πού ἀναγγέλλει τόν θάνατο πού πλησιάζει. "Ἴσως νά ἔχω δίκαιο ἴσως καί ἄδικο." Ἀν ἔχω ἄδικο, ἀπό τοὺς τέσσερεις τόμους μου τίποτε δέν πρόκειται νά ἀπομείνῃ. Ἀν ἔχω δίκαιο τὰ γεγονότα ξεφεύγουν ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἐπιθυμία νά ἀντιμετωπισθοῦν διαφορετικὰ ἀπὸ ὅτι θέλησαν οἱ νόμοι τῆς φύσεως.

(Ἐπιστολὴ τοῦ Γιομπινώ
πρὸς τόν TOCQUEVILLE. -
- Τεχεράνη 20 Μαρτίου 1856)

Ὁ Ἀρθούρος-Ἰωσήφ κόμης Ντέ Γιομπινώ (1816 - 1882) εἶναι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν κοινωνιολογούντων ἱστορικῶν πού στήν προσπάθειά του νά φωτίσῃ τὸ μυστήριον τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν εἰσάγει στήν προϋπάρχουσα μεθοδολογία ἐρεύνης μιὰ καινούργια παράμετρο: τὴν φυλετικὴ ἀξία.

Ἐγκαταλείποντας τὴν στεῖρα ἱστορικὴ ἀναζήτησι, ἐμβαθύνει στήν φιλοσοφικὴ διερεύνησι τῶν αἰτιῶν, ἀναλύει καὶ ἐξετάζει τὴν κάθε μιὰ χωριστὰ, μελετᾷ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς τους καὶ διερευνᾷ μέ κριτικὸ πνεῦμα τίς συνέπειες.

Πρὶν ἀπ' αὐτόν πολλοὶ ἄλλοι μελετητές εἶχαν προσπαθήσει νά ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν χρησιμοποιώντας σάν βάσι τῆς μεθοδολογίας τους τοὺς ἰδεολογικοὺς καὶ τοὺς φυσικοὺς παράγοντες.

Ὅμως μέχρι τώρα οἱ παράμετροι αὐτές εἶχαν λειτουργήσει ἐλαττωματικά, τὰ συμπεράσματα ἦσαν ἀσταθῆ καὶ ἀντικρουόμενα, ἡ τραγωδία πού εἶχε πλήξει τίς ἀρχαῖες κοινωνίες ἐξακολουθοῦσε νά κρατᾷ ζηλότυπα τὸ ἄρρηκτο μυστικὸ τῆς.

Ὁ Γιομπινώ δέν ἀργεῖ νά καταλάβῃ τὸ λάθος τῶν προηγουμένων μελετητῶν. Ἦδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ διασήμου ἔργου του "ESSAI SUR L' INEGALITE DES RACES HUMAINES" ἀπορρίπτει κατηγορηματικὰ τὴν θέσι ὅτι οἱ ἰδεολογικοὶ παράγοντες μποροῦσαν ἀπὸ μόνοι τους νά καταδικάσουν σὲ θάνατο τίς ἀρχαῖες κοινωνίες. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ προσεκτικὴ ἀνάλυσι καταλήγει σὲ

συμπέρασμα ότι οι παράγοντες αυτοί, δηλαδή τά ήθη, τά έθνη, οι νόμοι, οι θρησκευτικές δοξασίες, ο φανατισμός και αυτή άνόμη η διαφθορά δέν ήσαν άλλο παρά δευτερογενή φαινόμενα προεκτάσεις βαθυτέρων αίτιών. Μέ παρόμοια διαδικασία άπορρίπτει και τους λεγομένους φυσικούς παράγοντες όπως τό κλίμα, ή γεωγραφική θέσις κ.λπ. υπενθυμίζοντας κάπως είρωνικά ότι κάτω από τίς ίδιες κλιματολογικές συνθήκες ήμασαν οι πλέον αντί-ξοοι πολιτισμοί:

Ο άποικτηνωμένος Φελλάχος φήνεται σήμερα στον ίδιο ήλιο πού έκαιγε τον μεγαλουργό ιερέα της Μέμφιδος· ο σοφός καθηγητής του Βερολίνου διδάσκει κάτω από τον ίδιο άσπλαχνο ουράνό πού έναν καιρό είδε τίς δυστυχίες του πρωτογόνου Φινλανδού.

Ο Γιομπινώ δίχως νά άποθαρρυνθής από τά συμπεράσματα της ιστορικής έρεύνης πού τείνουν στην διαπίστωση ότι κάθε πολιτισμός πεθαίνει μ' έναν δικό του, τελείως ξεχωριστό, τρόπο και κάτω από τελείως διαφορετικές συνθήκες, συγκεντρώνει την προσοχή του πάνω σ' αυτήν άκριβώς την άνομοιότητα των περιστάσεων, σκάβει μέσα στα βάθη τους, εντόπίζει και φέρνει στην επιφάνεια την καινούργια παράμετρο πού τόσο άναζητά και πού δέν είναι άλλη από την κοινή αίτία πού προηγείται της κατάρρευσεως όλων ε-ξαιρέτως των πολιτισμών. Τ ό ν έ κ φ υ λ ι σ μ ό .

Βλέπω καθαρά ότι οι λαοί χάνονται έπειδή έχουν έκφυλισθεΐ και για κανέναν άλλο λόγο. Και άκριβώς λόγω αυτής της άτυ-χίας έχουν καταστεΐ όριστικά άνίκανοι νά υπομείνουν την πίε-ση των αντιξοοτήτων του περίβάλλοντος· τότε άκριβώς μή μπο-ρώντας νά άνθέξουν τά πλήγματα μιας μοίρας έχθρικής ή νά συνέλθουν έπειτα άπ' αυτά, προσφέρουν τό θέαμα της έξόχου άγωνίας τους· πεθαίνουν άκριβώς γιατί δέν διαθέτουν πλέον την ίδια άντοχή πού χαρακτήριζε τους προγόνους τους, (άντο-χή) πού τους βοηθοΐσε νά ξεπερνούν τίς δυσκολίες της ζωής· μέ μια λέξη αυτό γίνεται γιατί είναι έκφυλισμένοι.

Για τον Γιομπινώ, ένας λαός θεωρείται έκφυλισμένος από την στιγμή πού άτονοΐν οι δεσμοί του μέ τό παρελθόν, όταν έχουν υποβιβασθεΐ μέσα του οι αξίες εκείνες πού έναν καιρό χαρακτήριζαν τους προγόνους του, ό-ταν οι συνεχείς έπιμειξίες άλλοιώνουν μεθοδικά την έθνική τους υπόστα-ση και τά διαρκώς συσσωρευόμενα ξένα στοιχεία τον άπομακρύνουν σταθερά από τά ήρωικά πρότυπα των μεγάλων εποχών. Όταν ένας λαός, άνεξαρτήτως της φύσεως του πολιτισμού του έχει έκφυλισθεΐ σέ σημείο πού είναι άδύ-νατη όποιαδήποτε άναφορά στις φυλετικές ρίζες, ο λαός αυτός είναι ήδη καταδικασμένος σέ θάνατο. Αντίθετα αν ένας λαός κατόρθωνε νά διαφυλά-ξη και νά προασπίση μέ φανατισμό την φυλετική του κληρονομιά τότε ο λαός αυτός θα ζοΐσε αιώνια.

Αν ή Αυτοκρατορία του Δαρείου μπορούσε νά αντιπαρατάξη στην μάχη Αρβύλλων Πέρσες πραγματικά Αρίους, αν οι Ρωμαίοι την εποχή της Παρκαμής διέθεταν μια Σύγκλητο κι ένα στρατό στε-λεχωμένα από Έθνικά στοιχεία παρόμοια μ' αυτά πού υπήρχαν στην εποχή των Φαβίων ή κυριαρχία τους δέν θ' είχε τέλος.

Στην προσπάθειά του νά εξηγήση τό φαινόμενο αυτό της έπιμειξίας πού οδηγεί άναπόφευκτα στον έκφυλισμό και στον θάνατο των αρχαίων πο-λιτισμών ο Γάλλος μελετητής δέχεται την άρχή της πολλαπλότητας των άν-θρωπίνων φυλών (διατηρώντας παρ' όλα αυτά όρισμένες έπιφυλάξεις για τον λεγόμενο "Αδαμινό" άνθρωπο). Τρεις είναι για τον Γιομπινώ οι βα-σιικές φυλές του ανθρώπινου γένους:

Η Λευκή, ή Κίτρινη και ή Μαύρη.

Σ' ένα πρώτο στάδιο οι φυλές αυτές συγκρατούμενες από ένα άμοιβαίο αΐσθημα ναχυποφίας (τό όνομάζει μέ τον όρο της μυστικής άλληλαπώθησεως) άπόφυγαν νά σμίξουν ή μία μέ την άλλη· αλλά στην συνέχεια ξεπερνώντας τό έμπόδιο αυτό δημιούργησαν μια ολόκληρη σειρά φυλετικών τύπων πού με-ρικοί από αυτούς άνόμη και σήμερα βρίσκονται σέ φάσι διαφοροποιήσεως.

Ο Γιομπινώ δεν παραγνωρίζει την αξία ώρισμένων διασταυρώσεων.

Θά είναι ανακριβές αν ισχυριστούμε ότι όλες οι διασταυρώσεις είναι κατακριτέες και επιβλαβείς. "Αν οι τρεις βασικοί τύποι παρέμεναν αύστηρά απομονωμένοι και δεν αναμιγνύοντο μεταξύ τους ή υπεροχή δίχως άλλα θά εξακολουθούσε να παραμένει μέσα στις ωραιότερες TRIBU της λευκής φυλής...

Η σχετική ανωτερότης θά παρέμενε αδιαφιλονίκητη αλλά δεν θά συνοδευόταν, και αυτό πρέπει να τ' αναγνωρίσουμε, από ωρισμένα πλεονεκτήματα παύ παρ' όλο τό γεγονός ότι δεν μπορούν να εξισωθούν με τό άθροισμα των μειονεκτημάτων... Δεν είναι γι' αυτό λιγότερο αξία. Αλλά τόν ίδιο τρόπο ή ίδιου φύλης τέχνη τελείως ξένη με τους μεγάλους τύπους κατόρθωσε να ξεπεταχθῇ μόνο μετά την ενωσι λευκών και μαύρων.

Βεβαίως οι εξαίρέσεις αυτές δεν μπορούν να προδικάσουν τόν κανόνα. Κάθε επιμειξία δημιουργεί μια ενδιαμέση κατάσταση που εξευγενίζει τους κατωτέρους και υποβιβάζει τους ανωτέρους. "Αν τώρα λάβουμε υπ' όφιν την κραυγαλέα ανωτερότητα της λευκής φυλής απέναντι στις δύο άλλες φαίνεται ξεκάθαρα ή φυλή που είναι υποχρεωμένη να υπομείνη τις μεγαλύτερες θυσίες. Ο Γιομπινώ προχωρεί στην παρακάτω θλιβερή διαπίστωση:

Στήν αρχή η Λευκή Φυλή διέθετε τό μονοπώλειο της όμορφιάς, της έξυπνάδος και της δύναμews. "Επειτα όμως από την επιμειξία της Λευκής Φυλής με τις άλλες δύο συναντώνται μέτοικοι ωραίοι δίχως όμως να είναι δυνατοί, δυνατοί δίχως να είναι έξυπνοι, έξυπνοι αλλά αξιοπρόσεκτα άσχημοι.

Αλλά άς δοῦμε από κοντά τώρα τις τρεις βασικές φυλές του άνθρwpίνου γένους όπως μάς τις παρουσιάζει ό μεγάλος αυτός μελετητής.

Η Μαύρη φυλή... είναι ή πλέον εύτελής και βρίσκειται στις τελευταίες βαθμίδες. Ο ζωικός χαρακτήρας της θεατός στό σχήμα της λευκής επιβάλλει τό πεπρωμένο του από την πρώτη στιγμή της γεννήσεως... "Αν οι όρθολογιστικές ικανότητες της είναι μέτριες ή μηδαμινές, παρ' όλα αυτά τόσο στην επιθυμία όσο και στην θέλησι διαθέτει συχνά μια τρομερή ένταση... "Επιθυμεί να φάη, να φάη με βουλημία, με παραφορά... Σ' αυτά τά βασιικά χαρακτηριστικά προστίθεται ή άστάθεια του χαρακτήρος και των συναισθημάτων της.

Η Κιτρινή φυλή ανήκει στην μεσαία βαθμίδα. Λεπτεπίλεπτες επιθυμίες, μια θέλησι περισσότερο υπομονετική παρά σιληρή... Μια τάσι για μετριότητα σε όλα τά πράγματα μια άρκετά εύκολη κατανόηση για ότι δεν είναι άρκετά ύψηλό ή υπερβολικά βαθύ· άγάπη για τό χρήσιμο, σεβασμός στόν κανόνα, συνείδησις των πλεονεκτημάτων μιας ώρισμένης δόσεως έλευθερίας... Δεν έχει φαντασία, δεν άγαπά τις θεωρίες, επινoeit λίγο αλλά είναι ικανή να εκτιμήση και να χρησιμοποιήση ότι της χρειάζεται.

"Αν ό Μαῦρος σύμφωνα πάντα με τόν Γιομπινώ βρίσκεται στό έλεος των αίσθήσεών του που σιοτώνει εύχαρίστως "για την χαρά να σιοτώνη" ό Κίτρινος αποτελεί τόν ιδανικό τύπο του μικροαστού που όλοι οι έμπολιτιστές όνειρεύονται να τοποθετήσουν στην βάση της κοινωνίας τους. "Επιστέγασμα των δύο πρώτων έρχεται ή Λευκή φυλή.

Μια άπαστράπτουσα ενέργεια ή για να τό πούμε καλύτερα μια ενεργητική έξυπνάδα, τό αίσθημα του χρήσιμου αλλά με την πλατυτέρα, την ύψηλότερα και εύγενεστερά σημασία του. Μια μεγαλειώδης φυσική δύναμις, ένα εκπληκτικό ένστικτο της τάξεως, άπαραίτητο μέσον επιβιώσεως και τέλος μια βαθιά τάσι προς την έλευθερία... Οι Λευκοί ξεχωρίζουν για την μοναδική φροντίδα της ζωής τους... Καί για να συμπληρώσω την εικόνα προσθέτω ότι ή άσύγκριτη ανωτερότητα των Λευκών στό διανοητικό πεδίο συνδέεται με την άλλο τόσο αξιοσημείωτη κατωτε-

ρότητα στό πεδίο τῆς ἀναπτύξεως τῶν αἰσθήσεων.

"Ἐπειτα ἀπό τήν σύντομη αὐτή ἀνάφορά στίς διαφορές τῶν τριῶν βασικῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁ πεσσιμισμός τοῦ Γιομπινώ εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένος." Ἀν σέ τελευταία ἀνάλυσι οἱ ἐπιμειξίες ὠφελοῦν τήν ἀνθρωπότητα διότι τήν "καλυτερεύουν καί τήν μεταβάλλουν" παράλληλα καί στόν ἴδιο βαθμό τήν ὑποσιμῶν διότι "τήν ὑποβιβάζουν... τήν ταπεινώνουν, τήν στεροῦν ἀπό τά εὐγενικώτερα στοιχεῖα της". Οἱ μυριάδες τῶν μετρίων μετασχηματίζονται σέ βάρος τῆς φυλετικῆς καθαρότητος καί τῶν ἀρχῶν πού τήν διέπουν. Ἡ ἀνωτερότητα τῆς Λευκῆς φυλῆς γιά τόν Γιομπινώ εἶναι πλέον κἄτι αὐτονόητο. Τήν ἐποχή πού γράφει τό ἔργο του αὐτό ἔχει ἀποδειχθεῖ μέ τόν πλέον κατηγορηματικό τρόπο ἡ Ἰνδοευρωπαϊκή ἐνότητα τῶν Ἀρίων καί ἔχουν δικαιωθεῖ οἱ θεωρίες καί οἱ νοπιστικές ἔρευνες ὅπως τοῦ Γάλλου Ἰησουῖτη COEURDOUX τοῦ Ἄγγλου W. JONES καί τοῦ Γερμανοῦ FR. SCHLEGEL. Ὁ Γερμανός γλωσσολόγος FR. BOPP μέσα ἀπό τήν μελέτη τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης (στήν ὁποία εἶναι γραμμένα τά ἱερά βιβλία τῶν Ἰνδιῶν) ἔχει ἀποδείξει ἐπιστημονικά πλέον τήν σχέσι μεταξύ τῆς Σανσκριτικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς, τῆς Λατινικῆς, τῆς Περσικῆς καί τῆς Γερμανικῆς (Γοτθικῆς) γραφῆς. Ἡ λέξις ARYAS πού συναντᾶται σέ πολλά σημεῖα τῆς Ρίγβι - Βέδα καί πού ὑποδηλώνει τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἐπιλέκτους, τοὺς ἀριστοκράτες συναντᾶται στήν Ἀβεστάν (AIRYANĀM AIRYO = "Ἄριος μεταξύ Ἀρίων) ὅσο καί στίς σύγχρονες εὐρωπαϊκές γλώσσες ὅπως EHRE στά Γερμανικά, HERUS στά Λατινικά, ἩΡΩΣ στά Ἑλληνικά. Ἡ κοινή ρίζα πολλῶν λέξεων ἐξαπλώνει πολύ περισσότερο τά μεταναστευτικά ὅρια τοῦ Λευκοῦ ἀνθρώπου καί ἀρχίζουν νά συμπεριλαμβάνουν κι ἐκεῖνες τίς ἐστίες τῶν πολιτισμῶν πού λίγα χρόνια πρίν θεωροῦντο ἔξω ἀπό τήν ἐπίδρασι ἢ τήν σύμπραξι τῆς Λευκῆς φυλῆς. Ὁ Γιομπινώ γενικεύει:

Ἡ ἱστορία μᾶς φανερώνει ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοί προέρχονται ἀπό τήν Λευκή φυλή.

Στήν συνέχεια ἐπιχειρεῖ νά ἀποδείξη ὅτι ὅσοι λαοί ἀνέπτυξαν πολιτισμό ἢ καλύτερα "ἓνα καθεστῶς ὁλοκληρωμένου πολιτισμοῦ" δέν μπορεῖ παρά νά δέχτηκαν ἔμμεσα ἢ ἀμεσα τήν σύμπραξι τῆς Λευκῆς φυλῆς.

"Ἐχῶ πεῖ ὅτι οἱ μεγάλοι ἀνθρώπινοι πολιτισμοί δέν εἶναι περισσότεροι ἀπό δέκα καί ὅτι ὅλοι ξεπήδησαν μέ τήν πρωτοβουλία τῆς Λευκῆς φυλῆς. Στήν ἀρχή τοῦ καταλόγου πρέπει νά τοποθετήσουμε:

1. Τόν Ἰνδικό πολιτισμό. Αὐτός καθιερώθηκε στόν Ἰνδικό Ὠκεανό, νοτίως καί ἀνατολικῶς τῆς ἀσιατικῆς ἡπείρου μέχρι πέρα τόν Βραχμαπούτρα. Ἡ προέλευσίς του πρέπει νά ἀναζητηθῇ σέ μία διακλάδωσι τῆς Ἀρίας Λευκῆς φυλῆς.
2. Ἀμέσως μετά ἔρχονται οἱ Αἰγύπτιοι. Γύρω τους συγκεντρώνονται Αἰθίοπες, Νουβιανοί καί κανέννας ἄλλος μικρότερος λαός πού κατοικεῖ δυτικά τῆς ὁάσεως τοῦ AMMON. Ὁ πολιτισμός αὐτός δημιουργήθηκε ἀπό μία ἀποικία τῶν Ἀρίων τῆς Ἰνδίας πού ἐγκαταστάθηκε στήν ἄνω περιοχὴ τοῦ Νείλου.
3. Οἱ Ἀσσύριοι καί κατ' ἐπέκτασι οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Φοίνικες, οἱ Λύδοι, οἱ Καρχηδόνιοι ὀφείλουν τόν πολιτισμό τους στίς μεγάλες εἰσβολές τῶν λευκῶν καί μποροῦν νά θεωρηθοῦν οἱ ἀπογονοί τοῦ Χάμ καί τοῦ Σήμ. Ὅσο γιά τοὺς Ζωροαστρίανους Πέρσες πού κυριάρχησαν στήν Δυτικὴ Ἀσία κατὰ ἀπό τῶν ὀνομα τῶν Μήδων καί τῶν Περσῶν αὐτοὶ ἀποτελοῦν παρακλάδι τῆς ἀρίας οἰκογενείας.
4. Ἀπό τόν ἴδιο ἄριστον κορμό εἶχαν ἐμφανιστεῖ καί οἱ Ἕλληνες.
5. Καί γιά τήν Κίνα μποροῦν νά λεχθοῦν τά ὅσα ἀναφέρθηκαν γιά τήν Αἴγυπτο. Μία ἀποικία Ἀρίων πού εἶχαν ἔλθει ἀπό τήν Ἰνδία εἶχαν φέρεῖ καί ἐκεῖ τά φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ. Μόνο πού

ἀντί νά ἐπιμειχθῇ μέ μαύρους λαούς - ὅπως συνέβη στίς ὄχθες τοῦ Νείλου- ἀνემίχθη μέ Μαλαισιανές καί κίτρινες μᾶζες ἐπί πλέον ἀνემίχθη ἀπό τά Βορειοδυτινά μέ ἀναρίθμητες ὁμάδες λευκῆς προελεύσεως.

6. Ὁ παλαιός πολιτισμός τῆς Ἱταλικῆς χερσονήσου ἀπό τόν ὁποῖο ξεπήδησε ἡ Ἱταλική κουλτούρα υπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιμειξίας τῶν Κελτῶν, τῶν Ἰβήρων, τῶν Ἀρίων καί τῶν Σημιτῶν.

7. Οἱ Γερμανικές φυλές μετασχηματίζουν τόν 5ο αἰῶνα τήν μεγαλοφυῶτα τῆς Δύσεως.

8. | Μέ αὐτούς τοὺς ἀριθμούς θά κατέτασσα τοὺς τρεῖς πολιτισμούς
9. | τῆς Ἀμερικῆς (Ἀλλεγιανῶν, Μεξικανῶν, Περουβιανῶν...)
10. |

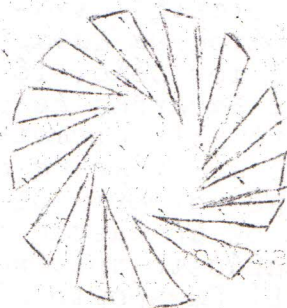
Ὁ Γιομπινῶ ἀρνεῖται τήν ἰσότητα μεταξύ τῶν ἀνθρώπων πολύ περισσότερο δέ τήν ἀδελφότητα. Καταγγέλλει ὅτι ἡ δίκως μέτρο ἐπιμειξία τείνει νά ἐξαλείφῃ στόν Λευκό ἄνθρωπο τό σύμφυτο αἶσθημα τῆς ἱεραρχίας τῆς τάξεως καί τῆς δυνάμεως πρός ὄφελος μιᾶς Δημοκρατικῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ δημοκρατικοποίησης τῆς Εὐρώπης πού ἄρχισε μέ τήν Γαλλική Ἐπανάστασι ἀντιπροσωπεύει γι' αὐτόν τήν ἀνταρσία τῶν μαζῶν πού στήν θέσι τῶν ἡρωικῶν ἰδανικῶν θέλουν νά τοποθετήσουν τίς ἡδονιστικές καί φιλειρηνικές ἀξίες τῆς παραινῆς. Βλέπει μέσα σ' αὐτές τό ἀν-ἀπόφευκτο τέλος τῆς ἡγεμονίας τοῦ Λευκοῦ ἀνθρώπου. Λίγες δεκαετίες ἀργότερα εἷας SPENGLER, εἷας HUIZINGA καί εἷας EVOLA θά ενώσουν καί τίς δικές τους κραυγές ἀγωνίας καί τρόμου γι' αὐτήν τήν σιοτεινὴ προφητεία πού ἀρχίζει σταδιακά νά ἐμπληρώνεται.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗ

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟῦ

ΣΤΟΧΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ
CHARLES CULBERT

Συνέχεια από τό
προηγούμενο τεύχος.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Τό Κράτος δέν είναι ούτε τό
όργανο κυριαρχίας μιᾶς τάξεως, ὅ-
πως πιστεύουν οἱ μαρξιστές, ούτε
ένας ἁπλός ρυθμιστής τῆς ἀγορᾶς
ὅπως πιστεύουν οἱ φιλελεύθεροι. Ἡ
ἀνάπτυξι τοῦ Κράτους δέν είναι ἡ
ἀπάντησι στήν ἐπιδείνωσι τῆς πά-
λης τῶν τάξεων ἢ τήν ἔλλειψι
σορροπίας καί τίς ἀδικίες τῆς ἐμ-
πορικῆς οἰκονομίας. Τό Κράτος ἔ-
χει ἓνα ρόλο, μιᾶ ξεχωριστή ταυτό-
τητα, ἢ μάλλον τά ΕΙΧΕ. Ἡ κατά-
κλισις τοῦ ἀπό τοὺς φιλελεύθερους
ἀπό τότε πού ἐμφανίσθηκε ὁ καπι-
ταλισμός, τό ἄλλαξε. Γιά καιρό,
δέν ἦταν παρά ἓνα Κράτος -χωροφύ-
λακας πού ἄφηνε τόν καπιταλισμό
καί τήν πλουτοκρατία νά αποφασί-
ζουν γιά τήν τύχη τοῦ λαοῦ. Τό
Κράτος δέν εἶχε παρά ἓνα ρόλο
πλαισίου (ἀστυνομία, δικαιοσύνη).
Οἱ καπιταλιστικές δυνάμεις ἐρύθ-
μιζαν, μόνες τούς τά κοινωνικά
προβλήματα μέ τήν συνένοχη βοή-
θεια τοῦ Κράτους (κοινωνική ἐπανά-
στασις: ἡ Κομμούνια). Οἱ καταστρε-
πτικές συνέπειες αὐτοῦ τοῦ συστή-
ματος (πληθωρισμός, ἀνεργία, ἐκμε-
τάλλευσι τῶν παραγωγῶν, οἰκονομι-
κές κρίσεις) σιγά-σιγά ἀνάγκασαν
τό Κράτος νά ξαναβρῇ τόν παραδο-
σιακό του ρόλο. Τό Κράτος, ἀπό τό
1880, ξαναπῆρε ἐν μέρει τόν οἰκο-
νομικό καί κοινωνικό του ρόλο. Αὐ-
τός ὁ αὐξανόμενος ρόλος ἐκδηλώνε-
ται μέ κοινωνικοὺς νόμους, ἀργό-
τερα δέ μέ ἄμεσες οἰκονομικές
παρεμβάσεις πρίν καί ἰδίως μετά
τόν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον. Ὁ καπι-
ταλισμός γίνεται νεοφιλελευθερι-
σμός (ἐμφάνισι ενός σημαντικοῦ δη-
μοσίου τομέως). Ἀλλά, ὥς μὴν γε-

λιώμασθε, ἡ πολιτική τοῦ Κράτους
εἶναι ἡ ἐκφρασι δύο βασικῶν τάσε-
ων: τῆς ἀνικανότητος τῆς οἰκονο-
μίας τῆς ἀγορᾶς νά λύσῃ ὠρισμένες
δυσκολίες, καί τῆς ἀδυναμίας τῶν
ἀνθρώπων νά ὀργανωθοῦν γιά τήν ἁ-
σκησι πολλῶν λειτουργιῶν. Ἡ συν-
έπεια εἶναι ἁπλή: Τό Κράτος γίνε-
ται ὁ ἐγγυητής τῆς αὐξανομένης
ἀνευθυνότητος τοῦ ἀνθρώπου καί
τῆς ἐπιχειρήσεως.
Τό Κράτος ἔγινε τό δεκανίκι
τοῦ καπιταλισμοῦ. Ὁ πρῶτος Παγκό-
σμιος Πόλεμος, ἡ κρίσις τοῦ 1929
ἐπιτάχυναν τήν δυναμική ἐπιστροφή
τοῦ στήν οἰκονομία. Τό Κράτος ἀν-
έλαβε ὠρισμένους τομεῖς, ἀνέπτυξε
ὑπό τήν αἰγίδα του τήν ὑποδομή,
προώθησε νέες δομές γιά νά διευ-
κολύνῃ τό ἀνοιγμα τῶν ἀγορῶν. Ἐ-
φερε μιᾶ ὅλο καί μεγαλύτερη βοή-
θεια στή χρηματοδότησι τῶν ἐπεν-
δύσεων. Μεγάλωσε τόν ρόλο του εἰς
κοινωνικοῦ διαιτητῆ ἀνάμεσα στίς
ἐπιχειρήσεις καί τοὺς ἐργαζομέ-
νους. Προσπάθησε νά μειώσῃ, νά κα-
λύψῃ τίς πιό κτυπητές ἀνισότητες.
Παίρνει σιγά-σιγά ἓνα αὐτόματο
ρόλο εἰς βάρος τῶν ἐπιχειρήσεων
καί τῶν ἀνθρώπων. Ἀναπτύσσεται
κυρίως βάσει τῶν συλλογικῶν ἐξο-
πλισμῶν καί τῶν κρατικοποιημένων
τομέων. Ἡ ἀνάληψι πολλῶν ὑπηρεσιῶν
(παιδεία, υἱεία, κατοικία) ἐπιτρέ-
πει τήν ὅλο καί ἀποτελεσματικώτε-
ρη πλαισίωσι τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός
περιμένει ὅλο καί περισσότερα ἀπό
τό Κράτος, χωρίς νά προσπαθῇ νά
λύσῃ τό ἴδιο τό πρόβλημα. Τό Κρά-
τος ἐμφανίζεται ὅλο καί πιό πολ-
ύ ὡς μιᾶ τεράστια μηχανή πού συγ-
κεντρώνει, ἀπορροφᾷ, ἰδιοποιεῖται

Σ

άτους
τάσε-
ονο-
μένες
των
ήν α-
συν-
γίνε-
ης
και

ανίκι
αγκό-
929

τροφή
ε αν-
πτυξε
μή,
διευ-
Ε-
βοή-
έπεν-
υ εαν
στίς
μέ-

ά κα-
ητες.
το
ων
αι
έξο-
ημένων
ρεσιών
ιτρέ-
κώτε-
ύτός
α από
νά
Κρά-
πολύ
συγ-
είται

λειτουργίες πού θά μπορούσαν νά αναλάβουν άλλες οργανωμένες κοινότητες. Τό Κράτος αποφασίζει στήν θέσι του ανθρώπου. Η άνυπαρξία μιάς συνεπούς πολιτικής έξουσίας, διευκόλυνε τήν άσταμάτητη ανάπτυξη της Δημοσίας Διοικήσεως. Γιατί κατά βάθος τό πρόβλημα δέν είναι τί κάνει τό Κράτος, αλλά ποιός τό διευθύνει! Ο 19ος και 20ός αιώνας σηματοδεύτηκαν από δύο διαδοχικά φαινόμενα έλλείψεως ίσορροπίας. Τόν 19ο αιώνα, ή πλουτοκρατία κατέκτησε μιά δυσανάλογη έξουσία. Ρύθμιζε τά πάντα. Οί άλλοι παράγοντες (Κράτος, παραγωγή) δέν ήταν παρόα όργανα στήν ύπηρεσία των συμφερόντων της. Ο 20ός αιώνας έδειξε μιά αντίστροφή: τό Κράτος έπανκατέκτησε μιά κολοσσιαία δύναμι. Κι όμως, αυτή ή ισχύς βασίζεται σέ ένα μή αποσαφηνισμένο σκοπό: Τό Κράτος διετήρησε τόν 20ό αιώνα στενούς δεσμούς μέ τούς καπιταλιστές. Γι' αυτό είναι ανάγκη νά ορισθί ή ρόλος του Κράτους. Πρέπει νά καταστή ανεξάρτητο του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή ή πολιτική ανεξαρτησίας απαιτεί μιά συγκεκριμένη θέλησι, δηλαδή

ένα πραγματικό σχέδιο (έπιλογή, συγκεκριμένοι σκοποί), νά σταθεροποιήση τόν έλεγχο του επί των καπιταλιστικών επιχειρήσεων (καλύτερη διαχείρησι των βιομηχανιών και των τραπεζών, πιθανώς και μερικές έθνικοποιήσεις) και νά ορίση πάλι καθάρωτερα τόν ρόλο του δημόσιου τομέως. Πρέπει νά αποσαφηνισθί ή αποστολή του Κράτους τήν όποία δεκατίες φιλελευθερισμού έκαναν νά λησμονηθί. Πρέπει ή πολιτική του Κράτους νά είναι ούτε τό δεκανίκι του συστήματος, χωρίς σαφή προσανατολισμό, ούτε τό όργανο της πλήρους κρατικοποιήσεως της οίκονομίας (σοβιετικό καθεστώς). Τό Κράτος πρέπει νά απαλλαχθί από τίς συνήθειες του 19ου αιώνα, χωρίς νά πέση σέ αντίθετες ύπερβολές. Τό Κράτος έχει ένα ρόλο, αλλά και οι επιχειρήσεις και οι κοινότητες έχουν. Πρέπει νά βρεθί ή σωστή ίσορροπία. Προς τό παρόν, τό Κράτος άπειλείται άμεσα από τήν εξέλιξι του καπιταλιστικού συστήματος. Η εμφάνισι των πολυεθνικών, ή άλληλεπίδρασι των άγορών, ή δυναμική έπιστροφή της φιλελεύθερης ιδεολογίας, άπειλούν τό Κράτος. Η αύξανόμενη άδυναμία του μπροστά στήν οίκονομική εξέλιξι, άπειλεί τήν έθνική ανεξαρτησία.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Τό Κράτος δέν μπορεί πλέον νά κυριαρχήσι τίς ξένες έπιρροές. Τό άνοιγμα των συνόρων, ή διεθνής ανταγωνισμός, ή άλληλεξάρτησι, καταλήγουν σέ μιά πλήρη εξάρτησι από τό έξωτερικό. Η έθνική άγορά δέν είναι πλέον πλαίσιο του καπιταλισμού. Η έθνική οίκονομία υποτάσσεται σέ όλες τίς έξωτερικές έπιρροές. Τό Κράτος χάνει τά μέσα προσανατολισμού της οίκονομίας. Δέν θέλει νά αντιμετωπίσι τίς πολυεθνικές, αυτές τίς νέες δυνάμεις. Αυτές οι πολυεθνικές είναι τό αποτέλεσμα του ανοίγματος των άγορών. Ο βιομηχανικός συγκεντρωτισμός και γιγαντισμός άπορρέουν

από τήν διεθνοποίησι των άγορών. Οί πολυεθνικές γίνονται κράτος εν κράτει, σχεδόν ανεξάρτητα και ανεξέλεγκτα Κράτη. Μερικά παραδείγματα αρκοούν για νά δοΰμε τήν σοβαρότητα του κινδύνου. Η Τζένεραλ Μότορς έχει ένα κύκλο εργασιών σχεδόν ίσο μέ τόν προϋπολογισμό της Γαλλίας (4η παγκόσμια δύναμι), της Φόρντ είναι ίσος μέ τόν Καναδικό προϋπολογισμό (7η δυτική δύναμι). Ο κύκλος εργασιών της Σέλλ είναι ίσος μέ τό 30% του καθαρίστου έθνικού προϊόντος της Ολλανδίας, από τήν όποία προέρχεται. Οί έθνικές οίκονομίες γίνονται πεδία έλιγμών τερατωδών, ανεξελέγ-

κτων οίκοномиκων δυνάμεων. Αὐτές οὐ γιγάντιες φέρμες εἶναι κατὰ 85% ἀμερικανικές. Μὲ τὴν δυνάμιν τοὺς ἄλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνυπαρξία ἀντιστάσεως τῶν Κρατῶν, ὑποχρεώ- νουν ὅλες τίς χώρες νὰ ἀκολουθή- σουν τὸ ἴδιον οἰκονομικὸ πρότυπο: δηλαδή τῶν Η.Π.Α. "Οἱ οἱ "ἔθνι- κοί" καπιταλισμοί, εὐθυγραμμίζον- ται μὲ τὸν Ἀμερικανὸ "Μεγάλον Ἀ- δελφόν". Τὰ ἔθνη ὁμοιομορφοποιοῦν- ται στὸ βορειο-ἀμερικανικὸ πρότυ- πο. Ὁ κοσμοπολιτικὸς καπιταλισμὸς τείνει νὰ ἐπαναλάβῃ στὴν παγκό- σμια κλίμακα ὅτι ἔκανε στὴν ἐθνι- κή κλίμακα: πολιτιστικὴ, πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ὁμοιομορφία. Αὕτῃ ἡ κίνησις μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθῇ: δὲν εἶναι ἀμετάτρεπτη. Ἡ λύσις δὲν εἶναι φοβισμένη ὀχύρῳσι πίσω ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ὅρια. Αὕτῃ ἡ στάσις δὲν εἶναι ρεαλιστικὴ, ἀποτελεσματικὴ. Ὁ καλῦτερος τρόπος διατηρήσεως τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ταυτότητος, τῆς προσωπικότητος, εἶναι ἡ ὀργά- νωσις μὲ ἐκείνους ποὺ ὑφίστανται τὴν ἴδια κυριαρχία. Ἡ ἀπομόνωσις

ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον θὰ ἦταν αὐτοκτονία γιὰ ὁποιαδήποτε χώρα τῆς Εὐρώπης. Ἀντίθετα ἡ ἀναδιορ- γάνωσις σὲ Εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο ἐνὸς αὐτονόμου οἰκονομικοῦ συστήματος ἀνταποκρίνεται στίς σύγχρονες ἀπαιτήσεις. Ὁ μόνος τρόπος διατηρή- σεως τῆς ἐθνικῆς προσωπικότητος καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας εἶναι ἡ δημιουργία ἐνὸς πολιτικοῦ μπλόκ ὅπου τὰ συμφέροντα, οἱ σκο- ποὶ τοῦ καθενὸς νὰ μὴν εἶναι ρι- ζικά διαφορετικά. Παράλληλα, αὐτὸ τὸ μπλόκ ἐπιτρέπει μὲ τὴν ἴδια του τὴ δομὴ, τὴν διατήρησι τῆς προσωπικότητος τοῦ καθενὸς. Κάθε Κράτος μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ του σὲ ικανοποιητικὰ συνθήκας. Ἡ πάλιν κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ διεθνισμοῦ του, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παρά πάνω σὲ Εὐρωπαϊκὴς βά- σεως. Ἡ ἐπιστροφή στὸν στενὸ ἐθ- νικισμὸ τοῦ 19ου αἰῶνος ἢ ὁ διεθ- νισμὸς εἶναι αὐτοκτονία.

Αὕτῃ ἡ σύντομη μελέτη σκιαγραφεῖ μερικὲς ἀπὸ τίς κύριες τάσεις τοῦ καπιταλισμοῦ. Τὸ ξερίζωμα τῶν ἀν- θρώπων καὶ ἡ ὁμοιομορφία παραμο- νεύουν κάθε "ἔθνος ποὺ ἀφήνει μὲ ἐλεύθερα χέρια τοὺς πλουτοκράτες. Φυσικὰ, ὁ περιορισμὸς τοῦ καπιτα- λισμοῦ γιὰ νὰ γίνῃ "ἐθνικὸς" εἶ- ναι ἀνεπαρξέστατος. Θὰ ἦταν ἡδη ἓνα πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ Κράτος ἓνα βασικὸ ρόλο. Βασικὸ ἄλλὰ καταπιεστικόν. Ἄν δὲν ἀναδι- οργανώσουμε τὴν οἰκονομία πάνω σὲ μιά κοινοτικὴ καὶ πλουραλιστικὴ βάσι, ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑ-

ΛΙΣΜΟ. Πολλὰ ἐλαττώματα τοῦ καπι- ταλιστικοῦ συστήματος τὰ βρίσκου- με στὸν Κρατικὸ καπιταλισμὸ (μέ-θοδοι παραγωγῆς). Κι αὐτὸς ὁ τε- λευταῖος εἶναι ὁ χειρότερος. Ἡ συγκέντρωσις τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τοῦ Κράτους προκαλεῖ μιά ἐκμετάλλευσιν τῶν παραγωγῶν μεγαλύτερη ἀπὸ ἐ- κείνην ποὺ ἐφήρμοζε ἡ πλουτοκρα- τία τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἐκείνο μὲ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀντικαταστήσουμε τὴν πλουτοκρατικὴ ἢ κρατικὴ οἰκο- νομία, εἶναι ἓνα σύστημα ποὺ σέ- βεται τὴν ἰσορροπία τῶν 3 ὁμάδων: ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ, ΚΡΑΤΟΥΣ, ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ.

ΠΟΛΩΝΙΑ 1982

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Διατίθεται ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο
"Ἐλεύθερη Σκέψις"

Η ΘΕΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΩΡΑΪΤΗ

Ἡ ἐπικείμενη ἀλλαγὴ φρουρᾶς τῶν κοινωνικῶν διαστρωματώσεων στὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινωνιῶν, πού ἀκολούθησε τὴν κατά-
πτωσι καὶ παρακμῇ τῆς λιμνασμένης καὶ ἀπὸ πολὺ καιρὸ μὴ ἀνανεουμένης
"κληρονομικῆς ἀριστοκρατίας" ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἄνοδο σὲ ἰσχὺ καὶ εὐρω-
στία τῆς, λόγω ἐποχῆς εὐνοουμένης, ἀστικῆς τάξεως ἀφ' ἑτέρου, ἀνάγκη-
σε τὰ κατεστημένα πλέγματα νὰ χρησιμοποιήσουν νέους τρόπους ἐπηρεασμοῦ
τῶν ἀνωτέρων ἱεραρχικῶν βαθμίδων.

Ἡ Ἀστικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1789 ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα πεντηκονταε-
τῶν ἰδεολογικῶν ζυμώσεων καὶ ἀνακατατάξεων ὁπωσδήποτε ἀπὸ ὑποπτους κύ-
κλους ὑποκινομένων. Τὸ δημιούργημα τῶν ἐγκυκλοπαιδιστῶν (οἱ φιλοσο-
φοῦντες κύκλοι πού ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῶν ἰδεολογικῶν αὐτῶν ζυμώ-
σεων) ὁπωσδήποτε καθόλου πρωτότυπο ἀλλὰ ἀρκετὰ καταστροφικὸ, ἐκφράστη-
κε μέσα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ (ἐγκυκλοπαιδιστοῦ) Ζάν Ζάκ Ρουσσώ "Κοινωνικὸ
Συνθῆμα", πού ἀπετέλεσε ἔκτοτε τὸ ἐγχειρίδιό πρώτης ἀνάγκης
"φιλελεύθερου" δεσμοφύλακα λαῶν.

Μέσα στὶς φλόγες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789, ἀποτέλεσμα τῆς κοι-
νωνικῆς ἀνισορροπίας μέσα στὸ ἐκφυλισμένο ὑπόστρωμα τῆς παρακμῆς, ἡ
"Δημοκρατία" ἀπετέλεσε βάσει τῶν γνωστῶν (μᾶς ἔχουν ἀπασχολήσει ἀρκετὰ
ὡς τώρα) "ἀθανάτων" τῆς ἀρχῶν τὸ ὄπλο τῶν κατεστημένων πλεγμάτων γιὰ
τὴν δημιουργία τῆς νέας "τάξεως τῶν".

Ὁ ἀπόηχος τῶν πολιτικῶν τούτων μεταλλαγῶν συνετέλεσε στὴν δημι-
ουργία ἐνὸς νέου ἡθικοῦ κλίματος, ἐνὸς ὁλόκληρου "συστήματος" "ἀξιών",
τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ μόνιμο παράγοντα ἐπανατροφοδοτήσεως τῶν κατεστημένων
πιά πολιτικοκοινωνικῶν ρευμάτων.

Ἀποτελεῖ ἄλλωστε ἐξυπνότατο ἐλιγμὸ τῶν κατεστημένων πλεγμάτων, ἡ
συνειδητοποίησι -τότε- τοῦ μελλούμενου μεγάλου ρόλου τῶν ἀφυπνιζομένων
μαζῶν στὴν ἱστορία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπετεύχθη ἡ ἀποδυνάμωσι ἀφ'
ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐκολη χαλιναγώγησι αὐτῆς τῆς τυφλῆς ἀρχικῆς δυνάμεως
μέσα ἀπὸ ἓνα σύνολο ἡθικοπολιτικῶν θεσμῶν πού φαινομενικὰ, κολακεύουν
τὴν ἐσώτερη ἀνάγκη τῶν μαζῶν νὰ καταστοῦν ὑποκείμενα τῆς ἱστορίας.

Πραγματικά, στὶς ὀλιγαρχικὲς κοινωνίες τῆς προδημοκρατικῆς Εὐρώ-
πης, ὁ μὴ γαλαζοαἵματος ἓνας τρόπος εἶχε νὰ συμμετάσχη σὰν δρῶν ὑποκεί-
μενο στὶς κοινωνικὲς διαδικασίες:

Τὴν βίαιη ἀνατροπὴ τῆς καθεστηκυίας ἀρχούσης τάξεως καὶ
τὴν κατάληψι τῶν δομῶν τῆς ἐξουσίας.

Δὲν ἀποτελεῖ καθόλου προκλητὸ φαινόμενο ἡ συνειδητοποίησι τῆς δυ-
νάμεως ἀλλὰ καὶ τῆς ταυτότητος τῶν Εὐρωπαϊκῶν μαζῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐ-
κείνη. Ἀποτελεῖ φυσικὸ ἐπακόλουθο πλήθους παραγόντων ἀνεξαρτήτων οἰου-
δήποτε εἴδους προσχεδιασμοῦ.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συνειδητοποίησι ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύ-
νου στὰ πλέγματα τῶν κατεστημένων πού ἀπομυζοῦσαν ἤδη τὴν ἱκμάδα τῶν
Εὐρωπαϊκῶν λαῶν μέσα ἀπὸ τίς δομὲς τῆς ξεπεσμένης ὀλιγαρχίας.

Ὁ διογκούμενος χεῖμαρος ἐμελλε πολλὰ -ἂν ὀχι ὅλα- νὰ καταστρέψῃ
στὸ διάβα του. Ἐντὸς αὐτῆς ἡ δημιουργία καταλλήλων προϋποθέσεων χειράγω-

γοῦσε καὶ κατηύθυνε τὴν πορεία του ἐμεῖ πού ἔπρεπε. Τὰ ἀντικειμενικά δεδομένα λοιπόν ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ παρακμὴ τῆς Ἀριστοκρατικῆς Ὀλιγαρχίας σὲ μιὰ Ὀλιγαρχικὴ Ἀπολυταρχία χωρὶς κανένα στοιχεῖο ἀξιοκρατίας.
2. Ἡ θέλησι τῶν κατεστημένων πλεγμάτων νὰ κρατήσουν τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν μέ ὅποιοδήποτε τρόπο καὶ μέσον.
3. Ἡ συνειδητοποίησι ἐκ μέρους τῶν μαζῶν τῆς δυνάμεως τῶν καὶ ἡ θέλησί τους γιὰ ἐπέμβασι στίς ἱστορικές διαδικασίες.

Ἡ διέξοδος ἀπὸ τὸ πρόβλημα ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὰ κατεστημένα πλέγματα καὶ εἶχε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά στοιχεῖα:

1. Θεαματικὴ ἀλλαγὴ τῶν κοινωνικῶν δομῶν γιὰ ἀνανέωσι.
2. Ἰκανοποίησι τοῦ αἰσθήματος γιὰ κυριαρχία τῶν μαζῶν, χωρὶς ὅμως τὰ ἡνία νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κατεστημένων.

Ἡ προετοιμασία πλέον καὶ ἡ ἐκρηξίς τῆς Ἀστικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἦταν πλέον θέμα προσεκτικῆς μεθοδεύσεως ὅπως καὶ ἔγινε.

Ἀπαραίτητο φυσικὰ στοιχεῖο τῶν νέων θεσμῶν καὶ δομῶν ἦταν ἡ ἐπ' ἀνδρωσι τῶν θέσεων-κλειδιῶν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι νὰ φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦν ἐκφρασι τῆς λαϊκῆς (μαζικῆς) θελήσεως, ἀλλὰ στήν πραγματικότητά νὰ εἶναι ὄργανα τῶν κατεστημένων πλεγμάτων.

Ἔτσι ἡ Εὐρώπη "ἀνεκάλυψε" τὴν Δημοκρατία...

Ὁ Κοινοβουλευτισμὸς καὶ ὁ Πολυκομματισμὸς ἦλθαν κατόπιν.

Μέ τίς νέες κοινωνικοπολιτικές δομές ἐπεδιώχθη ἡ δοτὴ ἱεράρχησι τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος νὰ ἀποτελεῖ πρόδεικτασι τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν κατεστημένων, ἀλλὰ καὶ φαινομενικὴ ἐκφρασι τῆς θελήσεως τῶν μαζῶν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ψευδαίσθησι τῆς αὐτοδιαχειρήσεως σὲ συνδυασμὸ μέ τὴν κυριολεκτικὰ διορισμένη ἀπὸ τὰ κατεστημένα ἱεραρχία, μέ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ;

Μέσα ἀπὸ πολλοὺς πειραματισμοὺς -πειραματισμοὺς πού κατέστρεφαν λαοὺς καὶ ἡράτη- καθιερώθηκαν οἱ δομές καὶ οἱ θεσμοὶ πού θὰ ἐκπλήρωναν αὐτές τίς προϋποθέσεις.

Καὶ ἦταν οἱ ἀκόλουθοι:

1. Π ο λ υ κ ο μ μ α τ ι σ μ ό ς . Ἡ ὕπαρξι τῶν πολλῶν κομμάτων δίνει τὴν ψευδαίσθησι τῆς ἐναλλακτικότητος τῶν λύσεων, ἐνῶ στήν οὐσία ὅλα τὰ κόμματα ἀποτελοῦν παράγοντες τῆς ἐκφράσεως τῆς θελήσεως τῶν κατεστημένων, κινούμενα μέσα στὰ ὑπάρχοντα θεσμικά πλαίσια ἐνῶ ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξι τους ἀποπροσανατολίζει καὶ ἀποκρύβει τὴν ὕπαρξι τῶν πλαισίων.

2. Π λ α γ ί α ἂ ν τ ι π ρ ο σ ῶ π ε υ σ ι . Ἡ γεωγραφικὴ κατανομή τῆς φήφου, βασικὸς παράγων τῆς ἀναξιοκρατικῆς ἐπιλογῆς ἀπετέλεσε τὴν δομὴ ἐκείνη πού ἐπέτρεψε στὰ κατεστημένα τὴν πλήρωσι τῶν θέσεων-κλειδιῶν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ ἄτομα τῆς δικῆς τους ἐπιλογῆς καὶ ὅπωςδήποτε τῆς ἀπολύτου ἐπιρροῆς.

3. Ἡ ἄ ρ χ ῆ τ ῆ ς π λ ε ι ο φ η φ ί α ς : Ἀπετέλεσε τὴν βάσι τοῦ ὅλου συστήματος. Εἶναι τὸ βασικὸ φέμμα πού πάνω του στηρίζεται ἕνα οἰκοδόμημα ὁλόκληρὸ ἀπὸ σοφιστεῖες πού ἀπώτερο σκοπὸ καὶ στόχο, μὰ δυστυχῶς τελικὰ καὶ ἀποτέλεσμα, ἔχουν τὴν ἀλλοτρίωσι ἀνθρώπων, λαῶν, ἐθνῶν καὶ φυλῶν.

Ἐχομε ἐπανηλειμμένα ἀναφερθεῖ στοὺς παράγοντες αὐτοὺς τῆς χειραγωγήσεως τῆς θελήσεως τῶν λαῶν.

Ἐκεῖνος ὅμως ὁ παράγων ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ, ὅπως προανεφέρθη, τὴν βάσι καὶ τὴν ρίζα τοῦ κακοῦ, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς πλειοψηφίας.

ενικά
ά 'Ολι-
ατίας.
ν τὰ ἡ-
οδήποτε
υνάμεως
διαδικα
πλέγματ
ωσι.
ζών, χω-
εστημέ-
ως τοῦ
ἡ ἐπ-
οί, ὁ-
λήσεως,
άτων.
ἀρχησι
τασι
ς θελή-
σε
ρχία,
τρεφαν
λήρωναν
πολλῶν
ας τῶν
παρά-
ν, κι-
ἴδια ἡ
παρξι-
εωγρα-
ιακρατι-
εφε στὰ
ουσίας
τῆς ἀ-
πετέλεσε
μα πού
οφιστεῖ-
καί ἀ-
θνῶν
ς χει-
ῆ, τὴν

Εκινῶντας ἀπὸ τὴν ὑποθετική "ἀρχή" ὅτι "πάνω σ' ἓνα συγκεκριμένο
θέμα, ἡ γνώμη πού ἔχει ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων εἶναι
δοξότερη ἀπὸ αὐτὴν τῆς μειοψηφίας" φθάσαμε σέ ἐγληγματικές -στήν κυρι-
ολεξία-διαστροφές. Πράγματι, ἡ βίαιη μεταλλαγή τῆς ποιότητος σέ ποσό-
τητα, ἀπετέλεσε τὸ ἐκρηκτικὸ πού ξεθεμελίωσε τὴν πραγματικότητα τῶν
συμικῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων πού βασίζονται πάνω στὴν υπαρξὶ ποιητικῆς
διαφοροποιήσεως, πρᾶγμα ἄλλωστε πού διασφαλίζει καὶ τὴν ἁρμονικότητα
τῶν κοινωνικῶν δομῶν.
Ἡ μεταλλαγή αὐτὴ τῆς ποιότητος σέ ποσότητα εἰσέβαλε προοδευτικὰ
σέ κάθε τομέα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος καταργῶντας τὸν ρόλο τῆς
προσωπικότητος καὶ ἰδιαιτερότητος τοῦ ἀτόμου στὶς κοινωνικὲς διεργασί-
ες. Ὁ παρμερισμὸς ἐπομένως τῆς προσωπικότητος ἀπετέλεσε βασικὸ ἐπα-
κόλουθο τῆς εἰσβολῆς τῆς "ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας".
Θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι μετὰ ἀπὸ τὸν βάνουσο παρμερισμὸ τῆς ἀ-
τομικότητος, τὸ βάρος θὰ ἔπεφτε στὴν ἄλλη ἰδιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου ὄν-
τος, τὴν συλλογικότητα.
Ἀντίθετα οὖως, ἡ μετουσίωσι τῶν ἀνθρώπων σέ ἀνεύθυνα ὄντα-ἀριθ-
μοὺς, τὴ ἀποξένωσε ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, δημιουργῶντας μίαν μᾶζα
ἀνθρώπων-νησιῶν, ἀτελῶν καὶ ἀνδρακλήρων πού φάχνουν παντοῦ αὐτὸ πού
ἐξονικά ἔχασαν ἀπὸ ἐμπρὸς τους.
Ἡ ἀμορφὴ αὐτὴ μᾶζα "ψηφοφόρων" ἀπετέλεσε πρόχειρο ἐργαλεῖο στὰ
γέρια τῶν κατεστημένων - ἐργαλεῖο πού ἡ δρᾶσι τοῦ κατευθύνεται στὴν
ἴδια τὴν καταστροφὴ του.
Ἡ μετουσίωσι τοῦ ἀνθρώπου-προσωπικότητος μέλους τοῦ συνόλου σέ
ἀνεύθυνο ἀτομο-ψηφοφόρο-μονάδος τοῦ ἀθροίσματος, προεκάλεσε μιά δεύ-
τερη πῶ βαθιὰ μεταλλαγή πού περνάει ἀπὸ ὅλους μας ἀπαρατήρητη στὸ
σύνολο τῆς καὶ στὸ μέγεθος τῆς καταστροφικῆς τῆς ἐπιδράσεως. Τὴν μετρι-
ότητα.
Ἡ μετριότης πού ἡ βίαιη εἰσβολὴ τῆς σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀν-
θρωπίνης υπάρξεως υπῆρξε ἀπαρατήρητη ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀλλὰ ἀποτελεῖ
τὸν ἀπογυναικίον λίθο τῆς ἀναπτύξεως τῆς νέας παρηκμασμένης ἡθικῆς. Ὑπ-
ῆρξε τὸ ἐπακόλουθο τῆς πτώσεως τῆς ἐννοίας τῶν ἱεραρχιῶν, τῶν ἀνθρωπί-
νων διαφοροποιήσεων καὶ τῆς προσωπικότητος. Ὑπῆρξε τὸ ἐπακόλουθο τῆς
εἰσβολῆς τῶν ἀριθμῶν καὶ τοῦ μέσου ὁρου στὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Μὲ
τὴν ἐννοια τῆς "ἰδανικότητος τῶν μετρίων" καὶ τῆς συνεχοῦς βαναύσου
συμπιέσεως, πρὸς τὰ κάτω, τῶν ἀνθρωπίνων ἱεραρχήσεων ἐπεκράτησε παντοῦ
καὶ κυρίως μέσα στὶς ἀνθρώπινες ψυχές.
Οἱ ἐπιπτώσεις τῶν μεταλλαγῶν αὐτῶν στὴν θεώρησι τοῦ ἀνθρώπου
γὰ τὸ γενικώτερο νόημα τῆς ζωῆς δόχηται αὐτὸν ἄλλοτρι-
μμένο ἀνθρώπο τοῦ σήμερα.
Ἡ ἰσοπέδωσι καὶ ἐξαφάνισι τῶν ἱεραρχιῶν τὸ πάθος τῆς ἀναζητήσεως
ὄλων τῶν δικαιωμάτων χωρὶς καθήκοντα ἡ αἴσθησι τῆς μονάδος μέσα στὸ
ἀθροισμα καὶ ἡ ἐπόμενη αὐτῶν μεταλλαγή τῶν ἐθνικῶν κοινωνιῶν σέ ἀθροί-
σματα μονάδων μὲ κοινὰ συμφέροντα ἀπέτέλεσε τίς βάσεις τῆς νέας
θεωρήσεως τῶν ἀνθρώπων δηλαδή σὰν ἀτόμων ξεκομμένων ἀπὸ παρελθόν καὶ
μέλλον ἀπὸ ὁμαιμούς καὶ ὁμόγλωσσους ἀπὸ τὸν ἴδιο τους δηλαδή τὸν ἐσώ-
τερο εαυτό.
Ἐπόμενη εἶναι εἰς τὴν τάσι τῶν νέων κυρίως ἀνθρώπων νὰ ρέπουν σέ
μηδενιστικὰ θέσεις καὶ θεωρίες ἀπότοκους τῆς ἐνδοτερῆς των ἀντιθέσεως
μὲ τίς ὁπωσδήποτε ἀπάνθρωπες "θέσεις" πού τοὺς σερβίρουν.
Ἐκεῖνο τὸ ὅποιο πρέπει ἰδιαίτερα νὰ προσεχθῇ εἶναι ὅτι οἱ τεθεῖ-
σες ἀπὸ τὰ κατεστημένα δομές καὶ θεσμοὶ πού προαναφέρθηκαν εἶναι ἀπὸ
τὴν ἴδια τους τὴν ἀντιανθρώπινη φύσι ἀνίσχυρες καὶ στὴν κυριολεξία
ἀνύπαρκτες χωρὶς τὴν ἴδια τὴν ἄλλοτρίωσι τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος πού οἱ
ἴδιες προκαλοῦν καὶ ἐνισχύουν.
Μὲ τὸν ὅρο "Ἡθικὴ τῶν Ἀριθμῶν" θελήσαμε νὰ βαπτίσουμε τὸ νέο
εἶδος τῆς ἀπάνθρωπης ἡθικῆς πού καθημερινὰ μὲ ἀνελέητο σφυροκόπημα μᾶς
ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν γέννησι μέχρι τὸν θάνατό μας.
Εἶναι ἡ ἡθικὴ τοῦ "ἡ πλειοψηφία κερδίζει" τῶν παιδικῶν μας παι-

χνιδιών που θάβει τίς έτοιμες νά ξεπεταχθούν προσωπικότητες, άνώριμες ακόμη αλλά όπωςδήποτε ύπαρκτες στό σωρό του άνωύμου πλήθους μέχρι και τήν ήθική του τεράστιου αλλά όπωςδήποτε συνέχεια σφυροκοπούμενου ψεύδους "έσύ κυβερνάς διά τής ψήφου σου" που βράζει όλους τούς ανθρώπους ίδια, στό ίδιο καζάνι, παράγοντας, φυσικά, ό,τι άκριβώς φαγητό επιθυμεί ο μάγειρος.

Αυτή ή ήθική που μέ όλα τά τεράστια μέσα τους προσπαθούν καθημερινά νά σφηνώσουν στά κεφάλια μας, είναι εκείνη που δίνει τήν δύναμη στις δομές και τούς θεσμούς τους.

Αυτή ή ήθική είναι αυτή που διασφαλίζει τήν άνοχή, παροτρύνει στην άποδοχή, προετοιμάζει τήν ενεργό συμμετοχή.

Και αυτή ή ίδια ήθική, τής οποίας οι βασιικές αρχές και αξίες είναι άπόλυτα αντίθετες προς ό,τι ανθρώπινο, όπως τήν υπερηφάνεια τής προσωπικότητας, τήν αξιοκρατικά ιεραρχική δομήσι τής κοινωνίας, τό αίσθημα τής δικαιοσύνης, τήν άνάγκη για συμμετοχή στά κοινά, αποτελεί και τόν θανάσιμο κίνδυνο για τό ανθρώπινο γένος, άν φυσικά επιθυμεί νά παραμείνη ανθρώπινο.

Η μαζοποίηση των ανθρώπων, όχι έξωτερικά μόνον, τροποποιώντας τίς κοινωνικές δομές αλλά και έσωτερικά, αλλάζοντας, άλλοτριώνοντας και στην κυριολεξία άπανθρωποποιώντας τόν άνθρωπο, μεθοδεύεται βίαιη και άνελέητη παντού, όπου άνθρωποι και κατεστημένα.

Σ' Ανατολή και Δύσι.

Οι κοινωνίες των ανθρώπων-μονάδων έξαπλωμένες σε όλη τήν Δύσι και οι κοινωνίες των μαζών-άθροισμάτων έξαπλωμένες σε όλη τήν Ανατολή θά αποτελέσουν, άν δέν ύπάρξη αντίδρασι τόν θάνατο των Ευρωπαϊκών Εθνών.

Έναν θάνατο που θά είναι επόμενος και καλοδεχούμενος από όλες τίς κοινωνίες που παραδέρνουν σήμερα μέσα στην ίδια τους τήν ήθικο-πνευματική επίβληθεϊσα μηδαμινότητά τους.

Και στους χρόνους που έρχονται ολοένα και πιο απειλητικοί δέν θά ύπάρξουν πολλές επιλογές:

Η ή άποδοχή τής "νέας" ήθικής τάξεως και ή παράδοσι σ' ένα βέβαιο θανάσιμο έξανδραποδισμό ή ή βίαιη ριζική άνατροπή των κατεστημένων καταστροφικών θεσμών και έγναθίδρυσι των Νέων Επιλογών μέ κριτήρια ποιότητας και όχι ποσότητας που θά αποβάλλουν σάν ξένο σώμα, που στ' αλήθεια είναι, τά πλέγματα των κατεστημένων και τούς υπηρέτες τους.

Άλλη λύσι δέν ύπάρχει:

Η καταστροφή, ή βίαιη επανάστατική έκτροπή από τό χέϊλος του βάρθρου.

Η επιλογή πρέπει νά γίνη και μάλιστα γρήγορα, πριν λείψη πιά δυνατότης επιλογής...

ΣΕΙΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δύο νέα βιβλία κυκλοφόρησαν από την "Ελεύθερη Σκέψις"
στην σειρά "Στοιχεία περί Σιωνισμού:

ΗΤΙΘΕΣ Η ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

6.000.000 ΝΕΚΡΟΙ;

RICHARD HARWOOD

Μετάφρασις: Γ. Ήλιόπουλος

Εκδόσεις: "Ελεύθερη Σκέψις"

Αθήναι 1982

Τό βιβλίο αυτό που στοίχισε στον συγγραφέα του μία πανεπιστημιακή έδρα και την κοινωνική του θέσι. Ο DR. RICHARD HARWOOD, (καθηγητής της έδρας της Συγχρόνου Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου), απαντά στα έρωτήματα: Ποιά συμφέροντα κρύβονται πίσω από την προπαγάνδα του ολοκαυτώματος; Τί σκοπούς εξυπηρετούν; Ποιοί είναι τά θύματα και ποιοί οί θύτες; Ποιά είναι τά αδιάσειστα διαθέσιμα ιστορικά στοιχεία; Γιατί κυριαρχεί ό πέπλος της σιωπής; Μία εργασία που αναστάτωσέ την Μ.Βρετανία. "Ένα κείμενο ανάγκαζο για όλους μας που υποφέρουμε από την πλύσι έγκεφάλου των μέσων μαζικής ενημερώσεως.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ "ΙΣΡΑΗΛ"

Ανδρέα Δενδρινού

Εκδόσεις: "Ελεύθερη Σκέψις"

Αθήναι 1982

Είναι ένα κείμενο εκλαϊκευμένο, απλουστευμένο και πολύ περιληπτικό. Τό πολύπλοκο και πολυπλόκαμ των άπιστεύτων έν πρώτης όψεως ενεργειών του Διεθνούς Σιωνισμούθά ήταν αδύνατο νά γίνη εύληπτα αντιληπτό από τίς μάζες, άν προχωρούσε κανείς στίς άπύθμενες σέ είδος και αριθμό λεπτομέρειές τους. Σκοπός του είναι νά διαβασθή εύκολα, από ανθρώπους που, ως τώρα, δέν είχαν την εύκαιρία ν' ασχοληθούν μέ τό βασικό αυτό πρόβλημα του κόσμου ολοκλήρου, που επηρεάζει πολύ και τον Ελληνισμό ανά τους αιώνες. Γεγονότα και στοιχεία αναφέρονται, των οποίων ή άκρως "λογική" σειρά είναι άρκετή για νά βάλη σέ σκέψεις και τον πιο καλοπράϊρετον άνθρωπο και νά τον κάνει, ίσως, νά συνειδητοποιήση τον φοβερό Σιωνιστικό Κίνδυνο, που σάν σπάθη Δαμοκλέους, κρέμεται πάνω από την Γή όλόκληρη.

Α.Δ.

ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

JEAN BOYER

Εκδόσεις EDISIONES LIBERTAD - Αθήναι 1982

Άλλο ένα βιβλίο που αναφέρεται στον Σιωνιστικό κίνδυνο για την ανθρωπότητα. Περιέχει πολλά χρήσιμα στοιχεία και 'άδημοσίεύτες' πληροφορίες για την δράσι και τίς 'διασυνδέσεις' των διεθνών σιωνιστικών κύκλων.

DECEBAL CATRE POPOR

ΥΠΟ GEORGE COSBUC
(1866 - 1918)

"Ένα χαμένο αγαθό είναι ή ζωή αύτή
άν δέν μπορής νά τήν ζήσης όπως θά ήθελες
Καί νά πού τώρα τών Δημίων ή φυλή θά ήθελε
νά σφίξη γύρω από τόν λαιμό σου τήν θηλεία.

Είναι αρκετή κακοτυχία νά γεννιέσαι
Μήπως δέν μās φτάνει καί θέλουμε δεύτερη;
'Ακόμη καί άν καταγόμεσταν από τούς θεούς
ό θάνατος παρ' όλα αύτά είναι ένα χρέος πού πρέπει νά εξοφληθῇ
Καί είναι τό ίδιο πράγμα νά πεθαίνης
νέος ή γέροντας καμπούρης.
"Όμως δέν είναι τό ίδιο νά πεθαίνης σάν λιοντάρι
ή σάν δεμένο σκυλί.

'Εκείνοι πού πολεμοῦν κλαφουρίζοντας
ἀκόμη καί άν πολεμοῦν στήν πρώτη γραμμή
δέν θά μπορούσαν νά μās φανοῦν ἐνδοξότεροι
ἀπό έναν όποιονδήποτε δειλό λιποτάκτη

Τό νά κλαφουρίζης σήμερα όπως πάντα
σημαίνει νά κλαῖς ἄσκοπα
"Όμως ἀκόμη καί οἱ δειλοί ξέρουν κάποτε νά σιωποῦν.
"Όλοι οἱ νεκροί σιωποῦν. 'Αλλά όποιος είναι ζωντανός,
ἄς γελάση. Οἱ γενναῖοι γελοῦν καί πέφτουν.

Κι ἐμεῖς γελοῦμε ὦ ἐνδοξο γένος
Εἶναι ένα γέλιο χαρούμενο καί θορυβῶδες
Πού ἀπό τούς οὐρανοῦς φθάνει στήν κόλασι
'Ακόμη καί άν τό αἶμα ἔτρεχε ποτάμι
τό χέρι σου είναι ἀνίκητο
όταν δέν ἀνασκιρτᾷς βλέποντας τό πρόσωπο τοῦ θανάτου

Καί σύ ό ἴδιος βλέπεις σάν θεό τόν ἑαυτό σου
όταν γελᾷς γι' αύτό πού οἱ ἰσχυροί ἐχθροί σου φοβοῦνται
Εἶναι Ρουμᾶνοι... Καί λοιπόν;
'Ακόμη καί άν ό "Αγιος ZAMOLXE ἐρχόταν ἐδῶ

μαζί μ' ὁλόκληρο τὸν λαό του φτιαγμένο ἀπὸ θεοῦς
θά τὸν σταματοῦσαμε γιὰ νὰ μάθουμε πρῶτα τί ἤθελαν

Οὔτε σ' αὐτοὺς πρόκειται νὰ δώσουμε μερίδιο ἀπὸ τὴν γῆ μας
γιατί αὐτοὶ ἔχουν τοὺς οὐρανοὺς τους.
Καὶ τώρα ἄνδρες ἀσπίδα καὶ σίδερο!

Εἶναι ἀρκετὴ κακοτυχία νὰ γεννιάσαι
ὅμως ὅποιος φοβᾶται τὸν πόλεμο
εἶναι ἐλεύθερος νὰ γυρίσῃ πίσω
καὶ ὅποιος εἶναι πωλημένος ἔμπορος
δὲν ἔχει θέσι ἀνάμεσά μας

Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ πῶ.
Ὁρκισθήκαμε μὲ τὰ χέρια πάνω
στὴν. Τώρα μέσα σας εἶναι ἡ δύναμις
καὶ στοὺς θεοὺς. Ἀλλὰ σκεφθῆτε ἥρωες
πὺς οἱ θεοὶ εἶναι μακριὰ ἐκεῖ πάνω
Καὶ οἱ ἐχθροὶ μας εἶναι τόσο κοντά

Μετάφρασις: Πενθεύς

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΟ

ΚΙΝΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ

Σειρά:
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΕΡΙ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ — ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΩΥΣΗ ΣΤΟΝ ΛΕΝΙΝ
DIETRICH ECKART

ΜΥΘΟΣ Ή ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

RICHARD HARWOOD

ΠΡΟΒΛΗΜΑ "ΙΣΡΑΗΛ"

ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ